

[Lorentzen.]

hvordan gangen i udvalgsarbejdet har været. Ved det første møde — eller var det det andet møde? — stillede vi det spørgsmål til udvalgsflertallet, om de kunne tænke sig, at man lod den forhøjelse, som det fremsatte lovforslag indeholdt, gælde kun for langvarigt arbejdsløse. Jeg nævnede personlig, uden forbindende, 50 dages arbejdsløshed og spurgte, om man kunne tænke sig at forhandle derom, altså på grundlag af de satser, der var opført i den højtærede socialministers oprindelige lovforslag, det, som blev fremsat den 2. marts i år. Men det affødte desværre ikke nogen egentlig forhandling. Flertallet mente formentlig, at dette forslag ikke var tilstrækkelig fyldigt, at det ville begrænse den foreslåede forbedring i understøttelsessatserne til dem, der var langvarigt arbejdsløse, mens andre skulle blive stående ved de hidtil gældende satser. Men en skønne dag var de tre regeringspartier åbenbart trådt sammen og havde hvisket lidt til hinanden, for pludselig kom den højtærede socialminister med de foreliggende ændringsforslag, der betød en forøgelse af udgifterne i forhold til det lovforslag, som den højtærede socialminister havde fremsat, og som antagelig var godkendt af regeringen. Jeg kender naturligvis ikke noget til de forhandlinger, der er gået forud for disse ændringsforslag, for forhandlingerne er ikke foregået i udvalget, de er måske foregået blandt de tre partiers udvalgsmedlemmer og den højtærede socialminister. Jeg ved blot, at en skønne dag sagde man: vi har stillet de og de ændringsforslag, og satserne bliver sat op. Det er klart, at vi måtte bøje os for dette faktum. De tre partier har jo lov til at gå sammen og drøfte problemerne. Det var en typisk blokdannelse, og vi andre var for så vidt delvis holdt udenfor, idet vi kort og godt fik et diktat: kan I tiltræde det eller ikke? Vi kunne få lov til at skrive alt, hvad vi ville i betænkningen; i den henseende var der ikke nogen mangel. Formanden for udvalget, det ærede medlem hr. Einer-Jensen, sagde, vi kunne såmænd få lov til at skrive en hel roman.

Jeg spurgte mig selv, da jeg havde overvejet spørgsmålet lidt: hvordan mon man egentlig har fået det radikale venstre med

til de ændrede satser? Jeg ved nemlig godt, at det ærede medlem hr. Aage Fogh trods alt er noget bange for, at satserne skal blive så høje, at de kan blive fristende for folk, der ikke har alt for megen lyst til at arbejde og undlader at tage arbejde nu og da, særlig måske, hvis det er om vinteren og arbejdsforholdene ikke er for gode, f. eks. på landet. Så fandt jeg ud af, at det måtte være det ærede medlems indsats, at ændringsforslag nr. 9 var stillet. Dette ændringsforslag betyder naturligvis en skærpelse i forhold til den nugældende regel. Jeg ved ikke, hvilke løfter retsforbundet har fået, eller hvilken rolle partiet har spillet i denne forbindelse. Der er dog nok forhandlet temmelig meget også med det, for man mindes det gamle ord om, at liden tue kan vælte et stort læs. Jeg må indrømme, at den socialdemokratiske gruppe har haft en overordentlig stor evne til hurtigt at komme med ændringsforslag, der var mere vidtgående end det lovforslag, den højtærede socialminister fremsatte den 2. marts.

Jeg ved ikke rigtig, om retsforbundet er helt klar over fortolkningen af de bemærkninger, ministeriet gør vedrørende huslejhjælpen. Man kan måske sige, at tanken i dem er en lille smule knudret udtrykt, men det er vel heller ikke meningen, den skal alt for stærkt frem. Man har nærmest indtryk af, at det er noget, der er skrevet pr. ordre; der skulle findes noget fornuftigt at sige om den nye regel; det var ikke så let, og så sagde man bare: det er mere hensigtsmæssigt.

Som sagt, mit parti må desværre stemme imod ændringsforslagene og lovforslaget. Jeg havde egentlig troet, at vi på et eller andet tidspunkt kunne have fået en fornuftig forhandling, der var resulteret i, at de virkelig langvarigt arbejdsløse kunne have fået en bedre stilling; men det har der ikke været nogen mulighed for.

Asgar Jensen: Det konservative folkeparti har altid set på denne lovgivning med nogen skepsis, og vi må sige, at de ændringsforslag, der er stillet, ikke forøger vor tillid til, at det er rimeligt at gennemføre lovforslaget.

Der var, således som det ærede medlem hr. Lorentzen lige har sagt, ikke store muligheder for forhandlinger i udvalget.